

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 15, 2013

Nummer 15, 2013

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3314](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3312](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3315](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3303](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3302](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3320](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3319](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3305](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3301](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3296](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HER:2013:CA3307](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3293](#) 18-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3300](#) 18-06-2013

RECHTSPRAAK

Motiveringseis ten aanzien van verwerven van voorwerpen afkomstig uit eigen misdrijf. In casu kan uit de motivering van het Hof niet worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van het door eigen misdrijf verkregen geldbedrag doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag.

Het voorgestelde middel klaagt over het oordeel van het Hof dat het bewezenverklarde 'witwassen' oplevert.

De Hoge Raad overweegt: De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 26 oktober 2010, LJN: BM4440, NJ 2010/655 en HR 8 januari 2013, LJN: BX6910, NJ 2013/266. De Hoge Raad beantwoordt vervolgens de vraag of de vooropstelling met betrekking tot witwassen door 'voorhanden hebben' van een voorwerp afkomstig uit een door verdachte zelf begaan misdrijf ook geldt indien 'verwerven' van een dergelijk voorwerp is bewezenverklaard, bevestigend. Ook ten aanzien van zulk een 'witwassen' dient de eis te worden gesteld dat er sprake is van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. In casu kan uit 's Hof's motivering niet worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van het door eigen misdrijf verkregen geldbedrag doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat geldbedrag. De omstandigheid dat verdachte niet alleen geld op zak had bij zijn aanhouding, maar ook op verschillende plaatsen in zijn huis bewaarde, brengt niet zonder meer mee dat verdachte de criminele herkomst van dat geld heeft getracht te verbergen of te verhullen.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3302

Zaaknummer: 11/05645

Wetsartikelen: 42obis Sr en 42oquater Sr

RECHTSPRAAK

De opvatting dat bij een voorwaardelijke veroordeling van een jeugdige verdachte een proeftijd van maximaal zes maanden mag worden gesteld, indien en voor zover aan die veroordeling een bijzondere voorwaarde wordt verbonden, kan in haar algemeenheid noch aan de tekst van artikel 77x (oud) Sr, noch aan de in voormeld arrest weergegeven wetsgeschiedenis worden ontleend.

Het voorgestelde middel behelst de klacht dat het Hof bij de veroordeling tot voorwaardelijke jeugddetentie een proeftijd van twee jaren heeft gesteld doch zulks ten onrechte wat betreft de aan die veroordeling verbonden bijzondere voorwaarde.

De uitspraak van het Hof luidt: 'De verdachte heeft zich samen met een ander schuldig gemaakt aan een poging tot een gewapende overval, waarbij zij het slachtoffer hebben bedreigd met een mes. Feiten als de onderhavige zijn zeer ernstig en veroorzaken niet alleen gevoelens van angst en onveiligheid bij de slachtoffers maar ook in de samenleving in het algemeen. Het Hof rekent het de verdachte zeer aan dat hij en zijn mededader de slachtoffers bewust hebben uitgezocht omdat deze in hun ogen zwakker waren en zij ze zeker aan zouden kunnen. Blijkens een de verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie van 23 november 2011 is de verdachte eerder ter zake van overtreding van de Opiumwet en de Wet Wapens en Munitie veroordeeld. Het Hof heeft acht geslagen op een de verdachte betreffende rapportage van de Raad voor de Kinderbescherming van 23 februari 2011 en een rapport inhoudende de uitkomsten van aanvullend onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming van 22 november 2011. Voorts heeft het hof acht geslagen op hetgeen [betrokkene 1] en [betrokkene 2] ter terechtzitting in hoger beroep naar voren hebben gebracht over de verdachte. Het hof acht, alles afwegende, een jeugddetentie van na te melden duur passend en geboden.'

De overwegingen van de Hoge Raad zijn: De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 12 juli 2011, LJN BQ4676, NJ 2011/529. De opvatting dat bij een voorwaardelijke veroordeling van een jeugdige verdachte een proeftijd van maximaal slechts zes maanden mag worden gesteld, indien en voor zover aan die veroordeling een bijzondere voorwaarde wordt

verbonden, kan in haar algemeenheid noch aan de tekst van artikel 77x (oud) Sr, noch aan de in voormeld arrest weergegeven wetsgeschiedenis worden ontleend.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde jeugddetentie; vermindert deze in die zin dat deze zeven maanden en drie weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, beloopt; De Hoge Raad verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3303

Zaaknummer: 12/01064 J

Wetsartikelen: 77w t/m 77z Sr (oud)

RECHTSPRAAK

De opvatting dat de rechter die in een door het OM ingesteld beroep over een bezwaarschrift tegen de dagvaarding heeft te beslissen alleen de inhoud van het aan de eerste rechter ter beschikking gestelde dossier in zijn oordeel mag betrekken, en derhalve geen acht mag slaan op processtukken die het OM na het instellen van zijn beroep heeft overgelegd, vindt geen steun in het recht.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof het bezwaarschrift ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd alsnog ongegrond heeft verklaard.

De Hoge Raad overweegt: Voor zover het middel steunt op de opvatting dat de rechter die in een door het openbaar ministerie ingesteld beroep heeft te beslissen over een bezwaarschrift tegen de dagvaarding alleen de inhoud van het aan de eerste rechter ter beschikking gestelde dossier in zijn oordeel mag betrekken, en derhalve geen acht mag slaan op processtukken die het openbaar ministerie na het instellen van zijn beroep heeft overgelegd, faalt het omdat een dergelijke beperking geen steun vindt in het recht. Ook bij de beslissing op een door het openbaar ministerie ingesteld beroep tegen een op de voet van artikel 262 Sv uitgesproken (gedeeltelijke) buitenvervolginstelling is de rechter bevoegd, en in beginsel ook gehouden, alle aan hem ter beschikking gestelde processtukken in zijn beoordeling te betrekken. Voor zover het middel erover klaagt dat het Hof niet (nader) heeft gemotiveerd waarom uit de inhoud van het op dat moment uit 107 ordners bestaande procesdossier blijkt dat niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de zittingsrechter, later oordelend, een bewezenverklaring ter zake van het onder 1 tenlastegelegde feit kan bereiken, kan het evenmin doel treffen. Het Hof heeft in zijn overwegingen tot uitdrukking gebracht dat het kennis heeft genomen van de stukken van het dossier, en was, mede gelet op het verhandelde bij de behandeling in raadkamer, niet gehouden uiteen te zetten hoe de inhoud van die stukken zijn oordeel kan dragen.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3319

Zaaknummer: 12/04738 B

Wetsartikelen: 262 Sv

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het Hof dat op grond van het faxbericht van de raadsman kan worden aangenomen dat deze ervan heeft afgezien op de hem bekende zitting te verschijnen, is niet onbegrijpelijk, en het Hof was niet gehouden tot een nader onderzoek naar de afwezigheid van de raadsman.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof ten onrechte geen blijk heeft gegeven onderzoek te hebben gedaan naar de afwezigheid van de raadsman van de verdachte, ter terechtzitting in hoger beroep van 13 april 2010.

De Hoge Raad overweegt: het Hof heeft kennelijk vastgesteld dat onder het parketnummer 23-003537-08 aanhangig was het namens de betrokkene ingestelde hoger beroep tegen het op 4 juli 2008 uitgesproken vonnis in de ontnemingszaak, en voor de raadsman kenbaar was dat de hiervoor onder 2.2 (v) genoemde, tot hem gerichte mededeling van de zittingsdatum slechts op de ontnemingszaak betrekking kon hebben en dat daarin per abuis de reeds geruime tijd tevoren onherroepelijk afgedane strafzaak is genoemd. Voorts heeft het Hof kennelijk op grond van het onder 2.2 (vii) vermelde faxbericht aangenomen dat de raadsman ervan heeft afgezien op de hem bekend gemaakte zitting te verschijnen. Dat is niet onbegrijpelijk, en het Hof was, anders dan het middel wil, niet gehouden tot een nader onderzoek naar de afwezigheid van de raadsman.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3312

Zaaknummer: 12/02254 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Nu uit de bestreden uitspraak volgt dat de personalia van de getuige wiens verklaring het Hof tot bewijs heeft gebezigd, bij de politie en de Rechter-Commissaris bekend waren is geen sprake van 'een persoon wiens identiteit niet blijkt' als bedoeld in artikel 344a, derde lid, Sv.

Het middel klaagt dat het Hof in strijd met artikel 360, eerste lid, Sv heeft verzuimd in zijn arrest in het bijzonder de redenen op te geven waarom het voor het bewijs gebruik heeft gemaakt van verklaringen van een anonieme getuige.

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 12 mei 2008, LJN BG6608, NJ 2009/239 en HR 23 september 1997, LJN ZD0799, NJ 1998/135. Vooropgesteld wordt dat de in artikel 344a, derde lid, Sv gebezigde term 'personen wier identiteit niet blijkt' niet omvat personen wier persoonsgegevens niet (volledig) zijn vermeld in het proces-verbaal waarin hun verklaringen zijn opgenomen, maar van wie vaststaat dat zij wel zodanig kunnen worden geïndividualiseerd dat de verdediging desgewenst hun verhoor als getuige door de rechter-commissaris of ter terechtzitting kan verzoeken. Nu uit de bestreden uitspraak volgt dat de personalia van de getuige wiens verklaring het Hof als bewijsmiddel 3 tot bewijs heeft gebezigd, bij de politie en de Rechter-Commissaris bekend waren - de getuige is ook door de Rechter-Commissaris in het bijzijn van de raadsman van de verdachte gehoord - is, zoals het Hof ook heeft aangenomen, geen sprake van 'een persoon wiens identiteit niet blijkt' als bedoeld in artikel 344a, derde lid, Sv (vgl. HR 12 mei 2009, LJN BG6608, NJ 2009/239). De getuige wiens verklaring het Hof als bewijsmiddel 3 tot bewijs heeft gebezigd, is door de Rechter-Commissaris gehoord op de voet van artikel 190, tweede lid, Sv. Uit de ingevolge art. 360, eerste lid, Sv vereiste motivering van het gebruik van een aldus afgelegde verklaring dient allereerst de reden voor toekenning van de beperkte anonimiteit te blijken. Voorts moet uit die motivering blijken dat de toekenning van de beperkte anonimiteit geen afbreuk heeft gedaan aan het ondervragingsrecht van de verdediging (vgl. HR 23 september 1997, NJ 1998/135).

Het Hof heeft echter nagelaten het gebruik van dat bewijsmiddel nader te motiveren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3300

Zaaknummer: 11/04478

Wetsartikelen: 344a Sv, 190 Sv en 360 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 13 maart 2007, LJN AZ6694, NJ 2007/170 met betrekking tot het aanwenden van een rechtsmiddel door verdachte te wiens laste een rechterlijke beslissing is geweest waarin hij op andere wijze dan bij name is aangeduid. In casu doet een dergelijk geval zich niet voor, nu het hoger beroep niet is ingesteld tegen een vonnis waarin verdachte op andere wijze dan bij name is aangeduid.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof de verdachte ten onrechte, althans op ontoereikende gronden, in zijn hoger beroep niet-ontvankelijk heeft verklaard.

De Hoge Raad overweegt: Vooropgesteld moet worden dat uit de artikel 449-452 Sv, welke bepalingen de wijze regelen waarop rechtsmiddelen dienen te worden aangewend, moet worden afgeleid dat een verdachte te wiens laste een rechterlijke beslissing is geweest waarin hij op andere wijze dan bij name is aangeduid, geen rechtsmiddel tegen een einduitspraak kan aanwenden anders dan onder bekendmaking van zijn persoonsgegevens. Het spreekt vanzelf dat in zodanig geval die gegevens de ware persoonsgegevens behoren te betreffen (vgl. HR 13 maart 2007, LJN AZ6694, NJ 2007/170). Anders dan het Hof kennelijk heeft geoordeeld, doet dit geval zich hier niet voor nu het hoger beroep niet is ingesteld tegen een vonnis waarin de verdachte op andere wijze dan bij name is aangeduid. In aanmerking genomen voorts dat namens [A] hoger beroep is ingesteld tegen het vonnis dat is geweest ten laste van een persoon zich noemende [A], en dat de ter terechtzitting in hoger beroep verschenen verdachte aldaar heeft verklaard dat - naar de Hoge Raad begrijpt - hij degene is ten wiens laste het vonnis is geweest, leidt de enkele omstandigheid dat het Hof niet beschikte over aanwijzingen dat de personalia die de verdachte in hoger beroep, verklarende te zijn genaamd [verdachte], heeft opgegeven, onjuist zijn, niet zonder meer tot de niet-ontvankelijkheid van het ingestelde beroep. De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3293

Zaaknummer: 11/03077

Wetsartikelen: 449 t/m 452 Sv

RECHTSPRAAK

De Rechtbank heeft volgens de Advocaat-Generaal niet vastgesteld dat onder klaagster beslag is gelegd op de voet van artikel 94 of artikel 94a Sv met het oog op door haar wederrechtelijk verkregen voordeel. Een dergelijk beslag is in de onderhavige procedure dan ook niet aan de orde. De Hoge Raad doet de zaak af op dezelfde gronden als in de conclusie van de Advocaat-Generaal vermeld.

Het voorgestelde middel klaagt over de ongegrondverklaring van het beklag.

De Hoge Raad overweegt: Op de in de conclusie van de Advocaat-Generaal onder 6 en 7 vermelde gronden, is het middel terecht voorgesteld. Dat brengt mee dat de bestreden beschikking niet in stand kan blijven.

De A-G concludeert: In zijn conclusie stelt de Advocaat-Generaal dat de rechtbank heeft miskend hetgeen de Hoge Raad overwoog in zijn arrest van 28 september 2010, LJN BL2823, NJ 2010, 654, m.nt. P.A.M. Mevis, rov. 2.15, luidende - met inbegrip van de hier niet vermelde voetnoten: 'Artikel 94a Sv: toetsingsmaatstaven Indien een derde - als zodanig kan ook gelden degene onder wie het beslag feitelijk is gelegd, maar tegen wie het strafrechtelijk onderzoek niet is gericht - die stelt eigenaar te zijn, op de voet van artikel 552a Sv een klaagschrift heeft ingediend, dient de rechter als maatstaf aan te leggen of zich het geval voordoet dat buiten redelijke twijfel is dat de klager als eigenaar van het voorwerp moet worden aangemerkt en daarvan in zijn beslissing blij te geven. Indien de klager als eigenaar wordt aangemerkt, zal de rechter tevens moeten onderzoeken en daarvan blij moeten geven of zich de situatie van artikel 94a, derde of vierde lid, Sv voordoet.' Voor zover de Rechtbank heeft overwogen dat het beslag dient te worden gehandhaafd in verband met procedures tot ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel tegen klaagster merkt de Advocaat-Generaal op dat de Rechtbank niet heeft vastgesteld dat onder klaagster beslag is gelegd op de voet van artikel 94 of artikel 94a Sv met het oog op door haar wederrechtelijk verkregen voordeel en een dergelijk beslag in de onderhavige procedure dan ook niet aan de orde is.

Het middel slaagt. Deze conclusie strekt tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot

terugwijzing van de zaak naar de Rechtbank teneinde op het bestaande beklag opnieuw te worden behandeld en afgedaan.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt: De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking; wijst de zaak terug naar de Rechtbank Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3320

Zaaknummer: 12/04740 B

Wetsartikelen: 552a Sv en 94a Sv

RECHTSPRAAK

In casu behoeft de omstandigheid dat het proces-verbaal bij ontstentenis van de raadsheer die over de zaak heeft geoordeeld niet meer overeenkomstig artikel 327 Sv door deze kon worden vastgesteld en ondertekend, niet tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak te leiden.

Het eerste middel klaagt dat het proces-verbaal van de terechtzitting van de enkelvoudige kamer van het Hof van 24 augustus 2011, inhoudende 'Dit proces-verbaal is bij ontstentenis van de voorzitter door de griffier vastgesteld en ondertekend, alsmede gezien en akkoord bevonden door de senior raadsheer niet overeenkomstig artikel 327 Sv is vastgesteld en ondertekend door de raadsheer die het mondeling arrest heeft gewezen, welk verzuim tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gewezen uitspraak leidt.'

Het tweede middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het Hof zijn ingezonden en stelt dat dit dient te leiden tot strafvermindering.

De Hoge Raad overweegt: De Hoge Raad verwijst naar HR 8 mei 2012, LJN: BW3692, NJ 2012/324. In casu behoeft de omstandigheid dat het proces-verbaal bij ontstentenis van de raadsheer die over de zaak heeft geoordeeld niet meer overeenkomstig art. 327 Sv door deze kon worden vastgesteld en ondertekend, niet tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak te leiden.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3315

Zaaknummer: 12/03562

Wetsartikelen: 327 Sv

RECHTSPRAAK

Profijtontneming. In mindering brengen van aan benadeelde derden in rechte toegekende vorderingen. In casu kan aftrek van de vordering van de benadeelde partij slechts plaatsvinden tot maximaal het bedrag van het daarmee corresponderend voordeel voor de betrokkene.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof door de wijze waarop het de aan benadeelde derden toegekende vorderingen in mindering heeft gebracht op het wederrechtelijk verkregen voordeel, een onjuiste uitleg heeft gegeven aan artikel 36e, (de Hoge Raad leest: achtste lid,) Sr.

De Hoge Raad overweegt: Bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat, wordt de aan een benadeelde derde in rechte toegekende vordering overeenkomstig artikel 36e, achtste lid, Sr in mindering gebracht. Bij de toepassing van deze regeling komt, zoals de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 11 april 2000, LJN AA5438, NJ 2000/590, slechts in aanmerking de in rechte onherroepelijk toegekende vordering van een (rechts)persoon die strekt tot vergoeding van diens schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt, indien en voor zover tegenover die schade een daarmee corresponderend voordeel voor de veroordeelde staat. In de onderhavige zaak, waarin de ontnemingsvordering betrekking heeft op voordeel dat is voortgevloeid uit meer strafbare feiten, heeft het Hof per afzonderlijk feit het bedrag vastgesteld waarop het daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat en berekend dat het wederrechtelijk verkregen voordeel in totaal € 28.899,61 bedraagt. Het Hof heeft voorts geoordeeld dat 'ponds ponds gewijze verdeling met één mededader redelijk voorkomt' en dat het wederrechtelijk verkregen voordeel van de betrokkene derhalve bedraagt '€ 28.899,61 / 2 = € 14.449,81'. Door vervolgens de in rechte toegekende vorderingen van B, I en D ten bedrage van € 3.600 geheel in mindering te brengen op het bedrag van het wederrechtelijk verkregen voordeel dat aan de betrokkene moet worden toegerekend, heeft het Hof een onjuiste uitleg gegeven van artikel 36e, achtste lid, Sr. In casu kan aftrek van de vordering van de benadeelde partijen slechts plaatsvinden tot maximaal het bedrag van het daarmee corresponderend voordeel voor de betrokkene.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HER:2013:CA3307

Zaaknummer: 12/02146 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

's Hofs kennelijke oordeel dat de bedrijfskosten van betrokkene gedurende het 'boekjaar 2001-2002' kunnen worden toegerekend aan zowel de legale als illegale bedrijfsactiviteiten en dat in het 'resultaat voor belastingen' over genoemd boekjaar de voor de illegale productie gemaakte kosten zijn verdisconteerd geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het voorgestelde middel klaagt dat het Hof voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ten onrechte de totale omzet van de onderneming als uitgangspunt heeft genomen, althans dat het Hof die schatting ontoereikend heeft gemotiveerd.

De uitspraak Hof luidt:

'Motivering van de op te leggen maatregel De veroordeelde heeft wederrechtelijk voordeel verkregen gedurende de bewezenverklarde periode van 29 januari 2002 tot en met 20 juni 2002, alsmede, gelet op de verklaring van de vertegenwoordiger van de veroordeelde ter terechtzitting in eerste aanleg, gedurende de tweede helft van het jaar 2001. Voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel door middel van of uit de baten van het bewezenverklarde feit en uit soortgelijke strafbare feiten, gaat het hof dan ook uit van het boekjaar 2001-2002 van [betrokkene]. Blijkens het rapport Wederrechtelijk verkregen voordeel is de totale verkoopopbrengst van de illegale producten in de periode 1 januari 2001 tot en met 20 juni 2002: Primafleur alstroemeria € 108.570,33 Primafleur roos € 59.863,14 Bakkenreiniger € 14.199,54 ----- € 182.633,01 De verkoopopbrengst van deze producten in het boekjaar 2001-2002 bedraagt dan ongeveer € 121.750. Op basis van de "opstelling resultaten [betrokkene] vanuit de jaarrekeningen" is voormeld bedrag 0,8% van de netto omzet van alle producten van de veroordeelde in dat boekjaar. Het hof is van oordeel dat, aangezien de illegale productie is geschied in een op continuïteit gerichte onderneming en de daarvoor benodigde kosten en voorzieningen redelijkerwijs evenredig drukken op de resultaten van de verkoop van alle producten, voor de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel het resultaat voor belastingen als uitgangspunt moet worden genomen. Nu

blijkens hiervoor bedoelde opstelling het resultaat voor belastingen op de totale omzet van de onderneming in het boekjaar 2001-2002 € 118.388 bedraagt, is het resultaat voor belastingen ten aanzien van bovengenoemde producten in het boekjaar 2001-2002 € 950. Gelet op het bovenstaande stelt het hof het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt geschat vast op € 950.'

De overwegingen van de Hoge Raad zijn: 's Hofs kennelijke oordeel dat de bedrijfskosten van betrokkene gedurende het 'boekjaar 2001-2002' kunnen worden toegerekend aan zowel de legale als illegale bedrijfsactiviteiten en dat in het 'resultaat voor belastingen' over genoemd boekjaar de voor de illegale productie gemaakte kosten zijn verdisconteerd geeft, mede in aanmerking genomen dat het Hof daarbij betrokken heeft de omstandigheid dat 'de illegale productie is geschied in een op continuïteit gerichte onderneming en de daarvoor benodigde kosten en voorzieningen redelijkerwijs evenredig drukken op de resultaten van de verkoop van alle producten', niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting en is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

De betrokkene kan, nu het middel in het principale cassatieberoep niet tot cassatie kan leiden, niet worden ontvangen in het incidentele beroep.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad: verwerpt het principale beroep; verklaart de betrokkene niet-ontvankelijk in het incidentele beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3296

Zaaknummer: 11/04051 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Aan 's Hof's bewijsvoering kan niet worden ontleend dat het de betrokkene is geweest die het door het Hof geschatte bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel op de locatie te X heeft genoten.

Het middel bevat de klacht dat het Hof de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend heeft gemotiveerd.

Het hof is van oordeel dat op grond van het ontnemingsdossier, alsmede op grond van het onderzoek ter terechtzitting in beide instanties in de ontnemingszaak, aannemelijk is geworden dat de veroordeelde door middel van de hiervoor genoemde feiten, waarvoor hij bij voornoemd vonnis is veroordeeld, wederrechtelijk voordeel heeft gekregen.

Hetgeen in het rapport is vastgesteld omtrent de overeenkomsten tussen de locaties te Aalsmeer en Nieuw-Vennep, vormt naar het oordeel van het hof voldoende grond voor de conclusie dat het productieproces en de productieomvang op de locatie [b-straat 1] te Nieuw-Vennep soortgelijk zijn aan die op de locatie [a-straat 1] te Aalsmeer. Het hof zal, nu niet exact is komen vast te staan hoeveel door de veroordeelde Wu (en zijn mogelijke mededaders) in de onderzoeksperiode is gefabriceerd en afgezet, voor de locatie [b-straat 1] te Nieuw-Vennep dan ook uitgaan van een gelijke hoeveelheid vervaardigde XTC-tabletten en daarmee eenzelfde bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel als voor de locatie [a-straat] te Aalsmeer is berekend, te weten € 255.225,00.

Het Hof heeft bewezen geacht dat de betrokkene voordeel heeft verkregen uit de productie van MDMA/XTC op de locatie [b-straat] te Nieuw-Vennep, welk voordeel minimaal gelijk is aan het voordeel dat is verkregen op de locatie [a-straat] te Aalsmeer. Aan 's Hof's bewijsvoering kan evenwel niet worden ontleend dat het de betrokkene is geweest die (mede) het door het Hof geschatte bedrag aan wederrechtelijk verkregen voordeel op de locatie te Nieuw-Vennep heeft genoten. De bestreden uitspraak is daarom niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

De Hoge Raad: vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en

afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3301

Zaaknummer: 11/04669 P

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de Rechtbank dat klaagster niet als belanghebbende van het inbeslaggenomen (bij de auto behorende) kentekenbewijs kan worden aangemerkt is zonder nadere motivering niet begrijpelijk. Ook degene die een persoonlijk recht heeft op teruggave van het inbeslaggenomen goed kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 552a Sv.

De voorgestelde middelen komen op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de klaagster in haar beklag. In de kern klagen alle middelen over het oordeel van de Rechtbank dat de klaagster niet als belanghebbende kan worden aangemerkt.

De Hoge Raad overweegt: Voor zover de Rechtbank heeft geoordeeld dat de klaagster niet als belanghebbende in de zin van artikel 552a, eerste lid, Sv kan worden aangemerkt omdat zij geen zakelijk recht op de auto en het kentekenbewijs kan doen gelden, geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Ook degene die een persoonlijk recht heeft op teruggave van het inbeslaggenomen goed kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van genoemd artikel. In aanmerking genomen dat de Rechtbank blijkens haar beschikking heeft vastgesteld dat de klaagster de auto waarbij het kentekenbewijs behoort, in huurkoop heeft gekocht van autobedrijf [A] B.V. en die koopovereenkomst heeft gefinancierd door middel van een leaseovereenkomst met [B] B.V., is het oordeel van de Rechtbank dat de klaagster niet als belanghebbende van het inbeslaggenomen, bij die auto behorende, kentekenbewijs kan worden aangemerkt, zonder nadere motivering niet begrijpelijk. De middelen zijn derhalve terecht voorgesteld.

De uitspraak van de Hoge Raad luidt:

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3305

Zaaknummer: 12/01516 B

Wetsartikelen: 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Beklag, beslag en het verschoningsrecht van een notaris. De Rechtbank was volgens de Hoge Raad niet gehouden nader te motiveren waarom kennisneming van alle inbeslaggenomen documenten met het oog op de waarheidsvinding dringend geboden is.

Het eerste middel klaagt erover dat de Rechtbank haar oordeel dat zich de zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen waaronder het belang dat de waarheid aan het licht komt moet prevaleren boven het aan de notaris toekomende verschoningsrecht onvoldoende heeft gemotiveerd, mede in het licht van hetgeen namens de klager is aangevoerd ten aanzien van aard en ernst van de jegens hem bestaande verdenking. Het tweede middel bevat de klacht dat de Rechtbank heeft verzuimd een toereikend gemotiveerde beslissing te geven op het verweer dat de inbeslagneming, gelet op aard en aantal van de inbeslaggenomen stukken, een verdergaande inbreuk op het aan de klager toekomende verschoningsrecht veroorzaakt dan voor de waarheidsvinding noodzakelijk kan zijn. De middelen lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit HR 14 juni 2005, LJN AT4418, NJ 2005/353. De Rechtbank heeft met toepassing van de juiste maatstaf uiteengezet dat en waarom zij van oordeel is dat zich de zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen op grond waarvan het belang dat de waarheid aan het licht komt - ook ten aanzien van datgene waarvan de wetenschap de klager als notaris is toevertrouwd - dient te prevaleren boven het verschoningsrecht. Daarbij heeft de Rechtbank betrokken dat de aan klager verweten gedragingen raken aan de kern van diens werkzaamheden als, en aan dienst openbare en maatschappelijke functie van, notaris, in verband waarmee de wet hem voorhoudt dat hij zijn diensten zal hebben te weigeren in die gevallen waarin hij moet beseffen dat die eraan kunnen bijdragen dat i.s.m. het recht of met de openbare orde wordt gehandeld, of dat de van hem verlangde werkzaamheden een ongeoorloofd doel of gevolg dichterbij kunnen brengen. De Rechtbank heeft vastgesteld dat klager wordt verdacht van onder meer het medeplegen van witwassen en het medeplegen van valsheid in geschrift met betrekking tot authentieke akten, en heeft als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat deze feiten als een zeer ernstig misdrijf moeten worden aangemerkt. Het oordeel van de Rechtbank getuigt, in het licht van hetgeen

partijen bij de behandeling in openbare raadkamer naar voren hebben gebracht, niet van miskennen van de in dit verband geldende zware motiveringseisen, en de Rechtbank was niet gehouden haar oordeel omtrent het bestaan van de verdenking jegens klager en omtrent de ernst van die verdenking nader te motiveren om dit begrijpelijk te doen zijn. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat hetgeen namens klager is aangevoerd de Rechtbank in een beklagprocedure als de onderhavige, waarin slechts in beperkte mate kan worden onderzocht in hoeverre de jegens de verschoningsgerechtigde geformuleerde verdenking gegrond is, niet noopte de jegens klager bestaande verdenking als ongegrond aan te merken. De Rechtbank was niet gehouden nader te motiveren waarom kennisneming van alle inbeslaggenomen documenten met het oog op de waarheidsvinding dringend geboden is.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3314

Zaaknummer: 12/03293 B

Wetsartikelen: 552a Sv